



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2020, č.j. OAM-2575-27/ZR-2019

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 4. 2020, č.j. OAM-2575-27/ZR-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný *I.* podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu a *II.* podle § 87l odst. 3 téhož zákona žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky v trvání 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že stane-li se toto rozhodnutí pravomocným před skončením nouzového stavu, vyhlášeného vládou České republiky usnesením č. 194 ze dne 12. března 2020, publikovaným pod č. 69/2020 Sb., případně v době, po kterou bude tento nouzový stav prodloužen, je žalobce povinen vycestovat z území ve lhůtě 30 dnů od jeho skončení.
2. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*

Žaloba

3. Žalobce namítá, že *A)* nepředstavuje aktuální, skutečné ani dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a *B)* vydané rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života.
4. *A)* Žalobce uvedl, že jeho trestná činnost se odehrála před značnou dobou a byla svévolně ukončena. Že během času klesá společenská nebezpečnost pachatele směrem ke společnosti, reflektuje mj. například zákonný institut promlčení trestnosti činu. Žalobce nikdy nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, všechny podmíněné tresty řádně splnil. Žalovaný však shrnuje veškeré záznamy v opisu rejstříku trestů, jako by každý z nich byl důvodem pro zrušení povolení k pobytu, přičemž jejich souhrnnost tento závěr jen podtrhuje. Mezi jednotlivými skutky však uběhla i řada let, ta nejdelší potom od posledního odsouzení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i směr dokazování v podstatě směřují ke zrušení trvalého pobytu v reakci na tento odsuzující rozsudek, aniž by však byly splněny zákonné podmínky pro zrušení pobytu v návaznosti jen na odsuzující rozsudek. Správní orgán nesmí své rozhodnutí vydané na základě § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zakládat v takto formální rovině, ale je povinen prokazovat, že účastník řízení je v době vydání rozhodnutí aktuální, skutečnou a dostatečně závažnou hrozbou důležitému veřejnému zájmu. Napadené rozhodnutí, ač opticky rozsáhlé, toto zhodnocení však neprovedlo. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se vyznačuje značnou repetitivitou, s níž správní orgán utvrzuje tezi, že každý ze spáchaných činů byl činem proti důležitému veřejnému zájmu. Žalovaný ovšem měl v souladu se zákonem posuzovat zejména to, nakolik je žalobce v okamžiku vydání rozhodnutí aktuální, skutečnou a dostatečně závažnou hrozbou společnosti. Žalobce se domnívá, že tomu tak není.
5. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem může být podle názoru Nejvyššího správního soudu jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. V žalobcově případě není naplněn znak aktuálnosti. Od jeho poslední trestné činnosti uplynulo prakticky 6 let. V této době byl bezúhonný, stará se o rodinu a nezavdal jediný důvod pro pochyby o tom, že neohrožuje jakýkoli zájem státu, natožpak že by závažně ohrožoval některý z důležitých zájmů společnosti. Od roku 2014 nepáchal žádnou

trestnou činnost a i na přestupkovém výpisu zaznamenal od té doby pouze 2 blokové pokuty ve výši 200 Kč a 1 000 Kč na úseku dopravy. Od roku 2016 je však zcela bezúhonný i na poli přestupkového práva. V žalobcově případě není naplněna ani podmínka dostatečné závažnosti ohrožení. Žalobce se nikdy nedopustil přestupku či trestného činu násilného charakteru, ani jakéhokoli provinění proti zdraví jiných osob. Judikatura Nejvyššího správního soudu v tomto směru rozlišuje mezi jednotlivými typy trestné činnosti a umí odstupňovat závažnost jednotlivých typů: „*Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem.*“ (rozsudek ze dne 3. 10. 2013, č.j. 7 As 90/2013-41). Aniž by žalobce nějak zpochybňoval závažné jednání, kterého se v minulosti dopustil, nelze v něm vysledovat jakýkoli trvalý sklon k určitému typu závažného jednání ani konkrétní, skutečnou hrozbu pro budoucnost.

6. **B)** Žalobce uvedl, že správní orgán věnoval až excesivní energii nalezení argumentů pro zrušení trvalého pobytu, byť kritérii aktuálnosti, skutečnosti a dostatečné závažnosti ohrožení se zabýval prakticky jen okrajově, zatímco rodinné vazby žalobce opakovaně marginalizoval a zjištění, která hovořila o jejich extrémním významu (jako je např. zpráva OSPOD), vzal v potaz spíše formálně.
7. Správní orgán zjistil, že žalobce žije na území se svou manželkou M. S., se kterou se před více než osmi lety také oženil. Společně vychovávají sedmiletou dceru A. a čtrnáctiletého syna S., který považuje žalobce za svého otce. Zatímco dcera A. má ukrajinské občanství, manželka i syn S. A. mají občanství moldavské. Pro soužití na území České republiky nemá tato národnostní rozličnost větší význam vzhledem k tomu, že všichni jsou držiteli trvalého pobytu a hovoří plynule česky. Avšak realizovat rodinný život přeshraničně se vzhledem k těmto překážkám jeví pokud ne nemožné, pak zcela nepřiměřeně obtížné. Pro děti je čeština prvním jazykem, vzdělávají se v něm a jen těžko by mohly navštěvovat školské zařízení v jiné zemi. Dlouhodobá absence není pro povinnou školní docházku na základní škole akceptována, mohlo by navíc dojít k závažnému narušení vzdělávání dětí. Neumějí si žít, ani krátkodobě, v jiné zemi vůbec představit. Česká republika je pro ně jediným domovem, na jiný stát nemají vazby a nechtějí si je ani tvořit. S ohledem na jejich pobytové oprávnění po nich také nelze vyžadovat, aby déleodobě vycestovaly, potažmo si vybraly mezi odstěhováním a odloučením od otce.
8. Rozložení rodinného života na území vícero států nebo jeho úplný přesun do domovské země žalobce je z hlediska zbytku rodiny zcela nereálné. Manželka je v České republice zaměstnána v rodinné společnosti, vykonává funkci jednatelky a svou mzdou prakticky na úrovni minimální mzdy přispívá na chod domácnosti. Absence manžela nejen jako zdroje finančního zajištění, ale i pečovatele o rodinu by na rodinu měla zdrcující dopad. Dočasný výpadek jeho příjmů v souvislosti se zákazem činnosti je rodina schopna sanovat z úspor, a to právě díky tomu, že manželka pracovat může, neboť žalobce se stará o domácnost a děti. Pokud by však měl v důsledku zrušení trvalého pobytu vycestovat, manželka by sama péči o domácnost i děti jednoduše nezvládla. Tím spíše, že součástí rodiny je také dcera N., které není biologickým a tedy ani „úředním rodičem“.
9. Právě dcera Nikola by vycestováním otce přišla o jediného zákonného zástupce, který vykonává svou rodičovskou odpovědnost. Matka z důvodů blíže specifikovaných v příloženém rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 99 P 245/2008, není schopna se výchově a zastupování Nikoly věnovat, neboť je sama

zanepřázdněna péčí o sedmiletou dceru po mozkové obrně. S ní tráví veškerý čas, nepracuje a Nikolu tak není schopna ani právně zastupovat, ani dohlížet na její vzdělání a vychování. Zejména v době, kdy má nezletilá ukončovat základní vzdělání a přestupovat na vzdělání středoškolské, vybírat si školu, spolupracovat s pedagogicko-psychologickými pracovníky na výběru dalšího povolání, je nezbytně potřebné, aby u sebe měla nejen zákonného zástupce, ale i pečujícího rodiče, který nezletilou zná a dovede jí poradit. Matka není schopna plnit rodičovskou odpovědnost ani po materiální stránce, ani po stránce pečující. Na nezletilou nehradí výživné a těžko by tak byla schopna činit v nepřítomnosti žalobce na území České republiky. Vzhledem k jeho absenci by navíc pro rodinu nebylo možné výživné ani soudně vymáhat, pokud by se rodina ocitla ve finanční tísní. Žalobce celou rodinu zabezpečuje finančně, rovněž zastupuje ve všech věcech nezletilou Nikolu.

Jednání před soudem

10. Jednání před soudem dne 15. 7. 2020 se zúčastnila pouze zástupkyně žalobce, žalovaný správní orgán se z nařízeného jednání omluvil z kapacitních důvodů.
11. Předseda senátu oznámil, že žalovanému bylo uloženo, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce soudu předložil správní spis a své vyjádření k žalobě. Jelikož asistentka vyřizujícího soudce uvedené podklady ve stanovené lhůtě neobdržela, opětovně vyzvala žalovaného, aby správní spis a své vyjádření k žalobě předložil soudu ve lhůtě dvou týdnů. Žalovaný soudu obratem sdělil, že „*Vyjádření žalovaného k žalobě bylo společně se spisovým materiálem odesláno dne 09.06.2020 a podle vrácené doručenký (viz el. příloha) bylo přijato Vaší podatelnou dne 11.06.2020.*“ Provedeným šetřením bylo zjištěno, že zásilka obsahující správní spis a vyjádření žalovaného skutečně byla podatelnou zdejšího soudu převzata, že však správní spis ani vyjádření žalovaného nebyly vyřizujícímu soudci ani jeho asistentce předloženy. Pátrání po těchto podkladech nebylo zatím úspěšné. Získána nebyla ani kopie vyjádření žalovaného k žalobě.
12. Senát zdejšího soudu, který tuto věc rozhoduje, tedy ke dni svého rozhodnutí neměl k dispozici správní spis ani vyjádření žalovaného k žalobě. Vyjádření žalovaného k žalobě tudíž nemohlo být předem doručeno či alespoň při jednání krátkou cestou předáno zástupci / zástupkyni žalobce.
13. Po uvedeném oznámení předsedy senátu zástupkyně žalobce navrhla, aby jednání bylo odročeno, a nabídla, že soudu předloží kopie listin ze správního spisu, které byly získány v rámci nahlížení do něj. Po pečlivém zvážení stavu věci senát zdejšího soudu, který tuto věc rozhoduje, návrhu na odročení jednání nevyhověl, neboť došel k tomu, že v této konkrétní věci je možno rozhodnout i toliko na základě napadeného rozhodnutí a žaloby proti němu, když je z nich seznatelný průběh řízení před správním orgánem, vyjádření účastníka řízení před vydáním rozhodnutí a skutkový stav zjištěný správním orgánem a jeho právní posouzení tohoto případu.
14. K věci samotné zástupkyně žalobce zopakovala a upřesnila argumentaci uplatněnou v žalobě a dovolala se rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 99 P 245/2008. U žalovaného, který se jednání omluveně nezúčastnil, senát zdejšího soudu, který tuto věc rozhoduje, předpokládá, že setrvává na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem

15. Soud se nejprve zabýval přípustností žaloby.

16. V napadeném rozhodnutí žalovaný poučil žalobce takto: „*Toto rozhodnutí dle § 168 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. nabývá právní moci jeho oznámením, tedy doručením jeho písemného vyhotovení účastníku řízení nebo jeho zástupci, je-li zastoupen. Z tohoto důvodu proti němu nelze podat odvolání. Proti tomuto rozhodnutí lze dle § 172 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. podat žalobu k příslušnému krajskému soudu, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení. [...]*“.
17. Zákon o pobytu cizinců byl s účinností od 31. 7. 2019 změněn zákonem č. 176/2019 Sb.
18. S účinností od tohoto data ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zní: *Rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a), § 37a odst. 1 písm. d), § 37a odst. 2 písm. c), § 46a odst. 1 větě druhé, § 46a odst. 2 písm. c), § 46b odst. 1 větě druhé, § 46b odst. 2 písm. a), § 46d odst. 1 větě druhé, § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 1 písm. j), § 46f odst. 2 písm. b), § 46g odst. 1 písm. c), § 46g odst. 2 písm. d), § 56 odst. 1 písm. g), jde-li o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h), § 56 odst. 2 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 2 písm. e) nebo f), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), § 77 odst. 2 písm. a) nebo f), § 87d odst. 2 písm. c) nebo d), § 87e odst. 1 písm. f) nebo g), § 87f odst. 3 písm. e) nebo f), § 87k odst. 1 písm. a) nebo d) nebo § 87l odst. 1 písm. a), e) nebo f), nabývá právní moci jeho oznámením.*
19. S účinností od uvedeného data byl v § 172 zákona o pobytu cizinců doplněn odstavec 10, který zní: *O žalobě proti rozhodnutí podle § 168 odst. 3 soud rozhodne do 90 dnů ode dne podání žaloby. Je-li podána kasační stížnost, Nejvyšší správní soud projedná a rozhodne věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 90 dnů ode dne, kdy byla kasační stížnost podána.*
20. Stěžejní je zde zodpovědět otázku, zda lze proti rozhodnutí Ministerstva vnitra vydanému z důvodu uvedeného v § 87l odst. 1 písm. a) [nebo z dalších důvodů stanovených v § 168 odst. 3] zákona o pobytu cizinců podat odvolání.
21. Podle § 81 odst. 1 správního řádu *Účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.*
22. Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 22. 6. 2020, č.j. 43 A 55/2020-42, v obdobném případě uvedl, že ačkoliv napadené rozhodnutí vydané podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nabylo podle § 168 odst. 3 téhož zákona právní moci oznámením, že žádného zákonného ustanovení již neplyne, že odvolání proti takovému rozhodnutí není přípustné. Má-li však být možnost uplatnění řádného opravného prostředku ve správním řízení vyloučena, musí být toto vyloučení dvojinstančnosti výslovně upraveno. S formulací „*odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné*“ přitom zákon o pobytu cizinců, který v mnoha případech dvojinstančnost správního řízení vylučuje, běžně pracuje. Kromě gramatického výkladu tak pro závěr, že ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uplatnění řádného opravného prostředku nevylučuje, svědčí rovněž výklad systematický. Je tak nutno dospět k závěru, že navzdory původnímu úmyslu zákonodárce umožňuje novela zákona o pobytu cizinců podání „řádného“ opravného prostředku proti „pravomocnému“ rozhodnutí. Skutečnost, že zákonodárce odvolání v daném případě výslovně nevyloučil, má tedy pro posouzení přípustnosti žaloby klíčový význam, neboť žalobci možnost brojit proti napadenému rozhodnutí odvoláním *de iure* upřena nebyla. S ohledem na to dospěl soud v souladu s § 68 písm. a) s. ř. s. k závěru, že žaloba je nepřípustná, neboť žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem.
23. O kasační stížnosti proti tomuto usnesení krajského soudu, která je vedena pod sp zn. 6 Azs 192/2020, Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl.

24. S uvedeným usnesením Krajského soudu v Praze se ztotožnil senát 57 zdejšího soudu, kdežto senát 77 zdejšího soudu se závěry uvedeného usnesení nesouhlasí.
25. Senát 77 Krajského soudu v Plzni nesdílí především tuto dikci: *„Je tak nutno dospět k závěru, že navzdory původnímu úmyslu zákonodárce umožňuje novela zákona o pobytu cizinců podání „řádného“ opravného prostředku proti „pravomocnému“ rozhodnutí.“*
26. Je tu nutno zdůraznit, že podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí Ministerstva vnitra vydané z důvodu uvedeného v § 87l odst. 1 písm. a) [nebo z dalších důvodů stanovených v § 168 odst. 3] nabývá právní moci jeho oznámením.
27. Senát 77 zdejšího soudu konstatuje, že teorie i praxe rozlišují opravné prostředky na řádné a mimořádné. Odvolání je řádným opravným prostředkem. Dělicím kritériem je právní moc rozhodnutí. Řádnými opravnými prostředky se brojí proti nepravomocným rozhodnutím, mimořádnými opravnými prostředky proti pravomocným rozhodnutím. Tomuto obecně uznávanému pojetí přitakává i komentářová literatura ke správnímu soudnictví: *„Samotný pojem „řádné opravné prostředky“ stěžejní procesní předpisy upravující řízení před správními orgány neznají. Jde proto o souhrnný a teoretický pojem. Zahrnuje opravné prostředky, které se podávají proti rozhodnutím správních orgánů, která dosud nenabyla právní moci.“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha: Leges 2014, str. 592). Podle názoru senátu 77 zdejšího soudu je proto pojmově nemožné podávat odvolání (jako řádný opravný prostředek) proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu.
28. Senát 77 zdejšího soudu dále konstatuje, že právní řád musí být jednotný, přehledný, srozumitelný a vnitřně nerozporný. Pro odvolání podle § 201 a násl. občanského soudního řádu platí, že *„Odvolání je typickým řádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti rozhodnutí, které ještě nenabyla právní moci.“* Pro odvolání podle § 245 a násl. trestního řádu platí, že *„Odvolání coby jediný z řádných opravných prostředků [...], kterým lze napadnout dosud nepravomocný rozsudek prvního stupně, je významným trestněprocesním prostředkem realizace práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy.“* Naproti tomu pro kasační stížnost podle § 103 a násl. s. ř. s. platí, že *„Podle názoru autorů tohoto komentáře je třeba kasační stížnost stále považovat za mimořádný opravný prostředek, jelikož směřuje proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů.“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha: Leges 2014, str. 963 a 964). V soudních řádech je tedy právní moc rozhodnutí dělicím kritériem pro rozlišení řádných a mimořádných opravných prostředků. To ještě neznamená, že by tomu ve správním právu nemohlo být jinak. Vzhledem k požadavku jednotného a vnitřně nerozporného právního řádu by k tomu však musel být pádný důvod. Jelikož žádný takovýto pádný důvod neshledává, má senát 77 zdejšího soudu za to, že podávat odvolání (jako řádný opravný prostředek) proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu je nemožné také z hlediska systémového.
29. Je na místě dovolat se i toho, že k poučení, které Ministerstvo vnitra uvádí ve svých rozhodnutích podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č.j. 1 Azs 195/2020-21, k tomuto názoru: *„Vydané poučení je v souladu s platnou právní úpravou. Pravomoc správních soudů nastupuje po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon (srov. § 5 s. ř. s.). A contrario, nepřipouští-li takové prostředky zvláštní zákon, je třeba se soudní ochrany domáhat ve lhůtě zákonem stanovené. Jakkoliv se stěžovateli může zdát citovaná právní úprava nepřipouštějící odvolání protiústavní, Nejvyšší správní soud toto zdání nesdílí.“*

30. Stranou nelze ponechat ani to, že citovaná ustanovení novely zákona o pobytu cizinců svědčí o vůli zákonodárce rozhodování Ministerstva vnitra v případech stanovených v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a soudní přezkum takovýchto rozhodnutí (ať už krajskými soudy nebo Nejvyšším správním soudem) výrazně urychlit.
31. Účastník řízení může podle § 81 odst. 1 správního řádu proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Krajský soud v Praze je toho názoru, že má-li být možnost uplatnění řádného opravného prostředku ve správním řízení vyloučena, musí být toto vyloučení dvojinstančnosti výslovně upraveno. Senát 77 Krajského soudu v Plzni je toho názoru, že i když výslovné vyloučení odvolání by nepochybně bylo vhodnějším legislativním řešením, je s ohledem na shora uvedené možné jako podmínku, že zákon stanovil jinak, akceptovat i dikci ustanovení § 168 odst. 3 (ve vazbě na § 172 odst. 10 větu první) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 31. 7. 2019).
32. Na uvedeném nemůže podle názoru senátu 77 zdejšího soudu nic změnit ani to, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, že na rozhodování Ministerstva vnitra v případech vymezených v § 168 odst. 3 se nevztahují ustanovení správního řádu o odvolacím řízení (srov. § 31a ve spojení s § 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů).
33. Jelikož soud došel k tomu, že žaloba je přípustná, zabýval se dále její důvodností.
34. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
35. **Žaloba je důvodná.**
36. Z § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že ke zrušení povolení k trvalému pobytu musí být kumulativně splněny dvě podmínky: A) držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (a současně není zahájeno řízení o správním vyhoštění) [v daném případě bylo aplikováno závažné narušení veřejného pořádku] a B) rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
37. A) K narušování veřejného pořádku závažným způsobem žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl zejména to, že cizinec byl opakovaně v ČR pravomocně odsouzen, a to celkem ve 4 případech. Cizinec byl odsouzen pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona, přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a pokračujícího zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Počet odsouzení v trestních věcech a skutečnost, že se cizinec dopouští nové trestné činnosti i přes předchozí odsouzení, jednoznačně zvyšují stupeň závažnosti narušování veřejného pořádku cizincem. Závažné narušení veřejného pořádku spatřuje správní orgán především v charakteru spáchané trestné činnosti a počtu spáchaných trestných činů. Cizinec se od doby, kdy získal povolení k trvalému pobytu na území (15. 12. 2004), opakovaně dopustil úmyslné trestné činnosti, jedná se tedy o aktuální narušení veřejného pořádku. V prvním případě byl cizinec odsouzen za to, že dne 4. 8. 2006 v Plzni jel jako řidič osobního automobilu po ulici Kollárova ve směru z centra města přesto, že mu byl předchozím rozhodnutím Magistrátu města Plzně mimo jiné uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, tedy mařil výkon rozhodnutí státního orgánu tím, že vykonával činnost, která mu byla zakázána. V případě druhého odsouzení cizinec dne 21. 4. 2010 v Plzni při opakovaných

telefonních hovorech, které uskutečnil ze svého mobilního telefonu, vyhrožoval pracovníci oddělení sociálně právní ochrany dětí Úřadu městského obvodu Plzeň, že jí unese dceru, čímž v poškozené vzbudil důvodnou obavu z uskutečnění uvedených výhrůžek. V dalším případě byl cizinec odsouzen za to, že dne 29. 1. 2012 po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů jel jako řidič osobního motorového vozidla v Plzni a byl kontrolován hlídkou PČR MŘP Plzeň, kdy u něho bylo provedenou dechovou zkouškou zjištěno 1,99 promile alkoholu v dechu, opakovanou zkouškou pak 2,03 promile alkoholu v dechu a následným odběrem jeho krve pak u něho bylo zjištěno 1,72 g/kg alkoholu v krvi. V případě zatím posledního odsouzení cizinec v období ode dne 23. 7. 2012 do dne 24. 1. 2014 opakovaně v Plzni, u Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, Uzemní pracoviště v Plzni, jako jednatel obchodní společnosti, která byla registrovaná jako čtvrtletní plátce daně z přidané hodnoty, vědomě se záměrem neoprávněně snížit daňovou povinnost společnosti za příslušné zdaňovací období podal přiznání k dani z přidané hodnoty v němž úmyslně, v rozporu se zákonem o dani z přidané hodnoty, uvedl zkreslené údaje, kdy uvedeným jednáním uplatněním odpočtu a zatajením daně z přidané hodnoty neoprávněně snížil daňovou povinnost obchodní společnosti, jejímž byl jednatelem, k dani z přidané hodnoty v celkové výši 1 799 413 Kč. Za výše uvedenou trestnou činnost byl cizinec v prvním případě odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 1 rok, společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku, ve druhém případě k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na 12 měsíců, ve třetím případě k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 18 měsíců, společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců a peněžitým trestem v celkové výši 10 000 Kč, a v zatím posledním případě k trestu odnětí svobody v trvání 3 roky s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 roky, společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti na dobu 4 roků a peněžitým trestem v celkové výši 50 000 Kč. K trestné činnosti, které se cizinec za dobu svého pobytu na území ČR dopustil, správní orgán poukazuje zejména na skutečnost, že cizinec se v celkem dvou případech dopustil trestné činnosti v souvislosti s řízením motorového vozidla. V prvním případě, ačkoliv si byl vědom toho, že mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, řídil motorové vozidlo a při jeho řízení byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Ve druhém případě cizinec řídil motorové vozidlo v době, kdy byl pod vlivem alkoholu. K tomu správní orgán dodává, že v daném případě je za závažné narušování veřejného pořádku nutné považovat to, že cizinec řídil motorové vozidlo i přes vyslovený zákaz. Závažné narušování veřejného pořádku správní orgán v tomto případě spatřuje rovněž v řízení motorového vozidla pod vlivem návykových látek, kdy navíc tento stav si cizinec návykovými látkami sám navodil. Řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, tedy ve stavu vylučujícím řádné a bezpečné ovládání motorového vozidla, je zcela jednoznačně závažným narušením veřejného pořádku, kdy může takto ovlivněná osoba způsobit dopravní nehodu, která často končí fatálními důsledky pro jiné účastníky silničního provozu. Je nutné dodat, že řízení pod vlivem omamných nebo návykových látek je jednoznačně nejtěžší z protiprávních jednání proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích. V této souvislosti správní orgán rovněž odkazuje na obdržený Výpis z evidenční karty řidiče zaslaný Magistrátem města Plzeň dne 16. 1. 2020, z něhož je zřejmé, že cizinec se v průběhu svého dosavadního pobytu na území ČR, kromě výše uvedené trestné činnosti, opakovaně dopouštěl protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla.

Dle výpisu z evidenční karty řidiče byl cizinec za období od roku 2003 do roku 2016 v celkem 9 případech projednáván správními orgány za porušení platných právních předpisů v souvislosti s řízením motorového vozidla. Cizinec má za uvedené období evidovány celkem 4 udělené zákazy řízení motorových vozidel. Co se týká míry závažnosti narušení veřejného pořádku v případě přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, správní orgán odkazuje na usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 6To 185/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání cizince proti rozhodnutí prvoinstančního soudu. Rovněž tak v případě zatím posledního odsouzení spatřuje správní orgán v jednání cizince závažné narušení veřejného pořádku, neboť cizinec se dopustil závažné hospodářské trestné činnosti, když vědomě se záměrem neoprávněně snížit daňovou povinnost společnosti za příslušné zdaňovací období podal přiznání k dani z přidané hodnoty, v němž úmyslně uvedl zkreslené údaje, kdy uvedeným jednáním uplatněním odpočtu a zatajením daně z přidané hodnoty neoprávněně snížil daňovou povinnost obchodní společnosti v úmyslu neoprávněně snížit vlastní daňovou povinnost a způsobil tak České republice škodu značného rozsahu. Uvedeným jednáním cizinec útočil na systém hospodaření České republiky, konkrétně na řádný výběr daní jakožto prostředku pro veřejný sektor k financování funkcí státu a veřejné správy. V krajním případě by takového jednání mohlo znamenat i ohrožení bezpečnosti státu. Při posuzování závažnosti narušení veřejného pořádku vycházel správní orgán z rozsudků, kterými byl cizinec odsouzen v České republice a které jsou založeny ve spisovém materiálu, a dalších skutečností zjištěných v rámci správního řízení k osobě cizince. Naprosto jednoznačně se tedy jedná o opakovanou trestnou činnost a pravomocné odsouzení, kdy chování účastníka řízení lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů ČR a zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti.

38. K tomu soud konstatuje, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *narušování veřejného pořádku závažným způsobem* uvedené v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je potřeba vykládat jako jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V daném případě je tak třeba posoudit, zda lze jednání žalobce (spočívající v páčání trestné činnosti popsané shora) považovat za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; tedy zda je možné v jeho jednání spatřovat závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
39. Ohledně této záležitosti došel Nejvyšší správní soud k tomuto názoru: „*Odsouzení za trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku. Skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti musí spočívat v osobním chování dotyčného jednotlivce. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou, či odůvodnění související s generální prevencí nejsou přípustná. Omezení práva pobytu tedy nemůže být založeno na důvodech obecné prevence s cílem odradit ostatní cizince, obzvláště pokud by se jednalo o automatický důsledek odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu (cizince) nebo k nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek (srov. výše citovaný rozsudek Soudního dvora). To ovšem na druhou stranu neznamená, že by odsouzení za trestný čin nebylo možné vůbec vzít v potaz. Pakliže okolnosti vedoucí k takovému odsouzení ukazují na osobní chování cizince – pachatele a toto chování představuje trvající ohrožení veřejného pořádku, lze z existence odsouzení za trestný čin vycházet. Při posuzování hrozby pro veřejný pořádek je přitom nezbytné zohlednit povahu trestných činů, jejich četnost, způsobenou škodu či újmu, ale také dobu, jaká od spáchání*

trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život.“ (rozsudek ze dne 11. 10. 2019, č.j. 5 Azs 172/2019-37).

40. K přezkoumávané věci soud zdůrazňuje, že z odsuzujících rozhodnutí, která jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, jasně vyplývá, že se žalobce trestné činnosti opakovaně dopouštěl po delší dobu.
41. Oproti žalobci došel soud k tomu, že správní orgán veškeré relevantní okolnosti týkající se trestné činnosti žalobce náležitě zohlednil. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že v případě žalobce se jednoznačně jedná o opakovanou trestnou činnost a pravomocné odsouzení, kdy chování účastníka řízení lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů ČR a zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti.
42. Soud se s tímto hodnocením správního orgánu ztotožňuje. Jednání žalobce svědčí o opakovaném jednání v rozporu s právním řádem České republiky. Nejčetnější je protiprávní jednání v souvislosti s řízením motorových vozidel. Správní orgán správně posoudil oba trestné činy, jichž se v této souvislosti žalobce dopustil (trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona a přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku), a devět projednání před správním orgánem, která vyústila v celkem čtyři zákazy řízení motorových vozidel. Dále se žalobce dopustil přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku. V tomto případě správní orgán vhodně vzal v úvahu i posouzení individuálních okolností tohoto případu provedené (v návaznosti na prvoinstanční odsouzení) odvolacím soudem. Posledním trestným činem, jehož se žalobce dopustil, byl pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Při posuzování tohoto trestného činu správní orgán správně kladl důraz na to, že se žalobce dopustil závažné hospodářské trestné činnosti, když vědomě se záměrem neoprávněně snížit daňovou povinnost společnosti za příslušné zdaňovací období podal přiznání k dani z přidané hodnoty, v němž úmyslně uvedl zkreslené údaje, kdy uvedeným jednáním uplatněním odpočtu a zatajením daně z přidané hodnoty neoprávněně snížil daňovou povinnost obchodní společnosti v úmyslu neoprávněně snížit vlastní daňovou povinnost a způsobil tak České republice škodu značného rozsahu, když neoprávněně snížil daňovou povinnost obchodní společnosti, jejímž byl jednatelem, k dani z přidané hodnoty v celkové výši 1 799 413 Kč. Za to byl žalobci uložen (mimo jiné) trest odnětí svobody v trvání 3 roky s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 roky. Rozhodnutí, kterým byl tento trest uložen, nabylo právní moci v roce 2019, zkušební doba tedy skončí až v roce 2023.
43. Ze všech podkladů, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, vyplývá, že okolnosti, které vedly k odsouzení žalobce za spáchané trestné činy, jednoznačně ukazují na osobní chování žalobce. Soud má přitom (shodně jako správní orgán) za to, že toto chování představuje především s ohledem na soustavnost, dobu, po kterou byla trestná činnost páchána, a počet dílčích útoků a konečně i výši způsobené škody trvající ohrožení veřejného pořádku. Nelze přitom souhlasit se žalobcem v tom, že správní orgán své rozhodnutí vydané na základě § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců založil toliko ve formální rovině (a neprokázal, že žalobce je v době vydání rozhodnutí aktuální, skutečnou a dostatečně závažnou hrozbou důležitému veřejnému zájmu). Z rozhodnutí správního orgánu je zcela zřejmé, v čem závažné narušení veřejného pořádku shledal.

Nelze pak přisvědčit žalobci ani v tom, že tu není možné dovodit závažné narušení veřejného pořádku, když jeho trestná činnost se odehrála před značnou dobou a byla svévolně ukončena a během času klesla společenská nebezpečnost pachatele směrem ke společnosti, přičemž mezi jednotlivými skutky uběhla i řada let, ta nejdelší potom od posledního odsouzení. Za podstatnou považuje soud skutečnost, že žalobce páchal trestnou činnost a správní delikty opakovaně a dlouhodobě. Svým jednáním tedy prokázal nerespektování právního řádu České republiky, což právě s ohledem na povahu této trestné a další deliktů činnosti, dlouhodobost, systematickosti a opakovanost tohoto jednání představuje i nadále skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení výše uvedených základních zájmů společnosti ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nemění nic ani fakt, že žalobce od svého posledního odsouzení dodržuje podmínky stanovené pro odklad výkonu trestu odnětí svobody, neboť vzhledem k tomu, že zkušební doba dosud neuplynula, může být žalobci výkon trestu odnětí svobody stále ještě nařízen.

44. Žalobce poukazuje na to, že se nikdy nedopustil přestupku či trestného činu násilného charakteru, ani jakéhokoli provinění proti zdraví jiných osob. V této souvislosti soud konstatuje, že závažné narušení veřejného pořádku jako podmínka zrušení povolení k trvalému pobytu není omezeno toliko na protiprávní jednání násilného charakteru nebo proti zdraví jiných osob. Dopouštěl-li se žalobce takto opakovaně a dlouhodobě na území České republiky trestné činnosti, musel si být vědom toho, že z jeho jednání mohou být vyvozeny důsledky ve vztahu k jeho pobytovému oprávnění. Argumentace žalobce, kterou se fakticky snaží zlehčovat závažnost svého opakovaného protiprávního jednání, je přitom nepřipadná. Soud proto uzavírá, že správní orgán náležitě zohlednil konkrétní jednání žalobce, které spočívalo v páchání trestné činnosti, jakož i správních deliktů. Závěr o závažném narušení veřejného pořádku vyplývá z okolností, které vedly k odsouzení a které ukazují na trvalé ohrožení veřejného pořádku, jak vyžaduje judikatura Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu.
45. **B)** K přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval hlavně rodinnými vazbami, délkou pobytu na území ČR, fungováním společnosti, jejímž společníkem je žalobce, a vlastnictvím nemovitosti.
46. K rodinným vazbám žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl zejména to, že správní orgán k osobě cizince zjistil, že je ženatý. Cizinec získal povolení k trvalému pobytu dne 14. 2. 2012 [viz níže] za účelem sloučení se svou bývalou manželkou paní M. K., státní příslušnost ČR. Z manželství se cizinci narodila dcera S. N., nar. X, státní příslušnost ČR. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město bylo manželství cizince rozvedeno ke dni 25. 7. 2008. Cizinec se znovu oženil dne 26. 1. 2012. Jeho současná manželka paní S. M., státní příslušnost Moldavská republika, má na území ČR povolení k trvalému pobytu občana 3. státu-rezidenta. Se svou současnou manželkou má cizinec dvě děti, S. A., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, a S. S., nar. X, státní příslušnost Moldavská republika. Na území dále žije dospělá dcera cizince S. V., státní příslušnost Maďarská republika. Správní orgán si za účelem prověření soukromých a rodinných vazeb cizince vyžádal šetření místně příslušného sociálního odboru k nezletilým dětem cizince. Ze zprávy Magistrátu města Plzně, odboru státní sociální péče, vyplývá, že cizinec žije v rodinném domě společně se svou manželkou M. S. a jejich dětmi A. S. a S. S.. Ve společné domácnosti s nimi dále žije dcera cizince z prvního manželství N. S., kterou má otec svěřenu do péče. Všechny tři zmíněné nezletilé děti navštěvují 17. základní školu v Plzni.

A. chodí do první třídy, S. do osmé a N. do deváté. S přihlédnutím k výše uvedenému je zřejmé, že celá rodina cizince žije na území ČR a tudíž zrušení pobytového oprávnění a nutnost opustit území bude znamenat citelný zásah do cizinceva soukromého a rodinného života. Avšak pokud správní orgán porovná rodinné vazby cizince a okolnosti, které jsou důvodem řízení o zrušení trvalého pobytu, tedy míru závažnosti narušení veřejného pořádku zejména v případě posledního odsouzení, recidivu protiprávního jednání, opakované tresty odnětí svobody a další negativní výše popsané skutečnosti, pak za daných okolností je rozhodnutí nejen zcela přiměřené, ale rovněž naprosto na místě. Účastník řízení nebral naprosto žádné ohledy na své rodinné vazby, když páchal trestnou činnost, kterou navíc v posledním případě zaměřil právě přímo proti hostitelskému státu, což navíc nesvědčí o řádné integraci do společnosti. Zrušení trvalého pobytu si cizinec přivodil a zavinil sám opakovanou a dlouhodobou protiprávní činností, které se dopouštěl i přes své rodinné vazby v ČR.

47. K tomu soud konstatuje, že podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
48. Právo každého na respektování soukromého a rodinného života plyne také mimo jiné z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je Česká republika vázána. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 citovaného ustanovení státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
49. Ohledně uvedeného práva došel Nejvyšší správní soud k těmto názorům: „Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy ovšem není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil ESLP, a je zde proto prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelovu rodinnou situaci (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [...]. Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno

zvážit okolnosti konkrétního případu [...]. V této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné [...].“ (rozsudek ze dne 8. 3. 2018, č.j. 5 Azs 194/2017-22).

50. Podle napadeného rozhodnutí se žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil mimo jiné tak, že má na území České republiky čtyři děti: V. S., nar. X, státní příslušnosti Ukrajina, která na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, N. S., nar. X, která je občankou ČR, S. S., nar. X, který je občanem Moldávie a na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a A. S., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, která na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. O své děti se pečlivě stará. S třemi nejmladšími dětmi žije ve společné domácnosti společně s manželkou M. S., státní příslušnost Ukrajina, která na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k tomu, že zde má početnou a funkční rodinu, je nutné, aby každý článek měl přidělenou určitou funkci. Jeden z rodičů musí zajišťovat finanční stránku a druhý musí řádně pečovat o chod domácnosti. Především je nutné vzít v potaz, že žalobce žije ve společné domácnosti se svou dcerou N., která mu byla svěřena do péče a která je držitelkou českého občanství. Případné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu by proto bylo proti ustanovení Úmluvy o právech dítěte, neboť dcera byla žalobci svěřena do péče a on o ni soustavně pečuje.
51. K přezkoumávané věci soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud, který se předmětnou otázkou podrobně zabýval v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č.j. 5 Azs 404/2019-28, došel k této právní větě: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců) je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, tedy zabývat se pečlivě situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v ČR i v zemi původu či míru závislosti na péči daného cizince. Nejlepší zájem dítěte neznámá, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo v ČR, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam.“*
52. Za použití argumentace obsažené v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že správní orgán v právě přezkoumávané věci vložil jen málo na onu druhou miskou vah, jež má vyvažovat veřejný zájem na ochraně společnosti před případným společensky škodlivým jednáním žalobce, tedy na stranu ochrany jeho soukromého a zejména rodinného života. Lze říci, že správní orgán k této otázce uvedl málo konkrétních skutečností nad rámec poněkud tautologické argumentace v tom smyslu, že si měl být žalobce před spácháním dané trestné činnosti vědom důsledků svého jednání z hlediska možného pozbytí bytového oprávnění na území ČR. To je jistě pravda; pokud by však měl být tento argument používán takto mechanicky, jak ho uplatňuje správní orgán mimo jiné v nyní posuzované věci, pak by, bráno do důsledků, ochrana jakkoli intenzivních rodinných vazeb cizince, včetně zájmu jeho nezletilých dětí, nemohla nikdy převážit nad skutečností, že se dopustil v ČR úmyslné trestné činnosti (závažným způsobem narušil veřejný pořádek). Tím by byla ovšem druhá zákonná

podmínka pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *de facto* zcela vymazána.

53. V daném případě správní orgán zjistil výchozí fakta o žalobcově rodinném životě. Ve věci byla opatřena zpráva Magistrátu města Plzně, odboru státní sociální péče. Na fakta o rodinném životě poukázal ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce. Správní orgán ovšem výchozí fakta dále neproověřoval, v podstatě je pominul. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte však zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.
54. V tomto kontextu tedy bylo třeba hodnotit i přiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k zájmům nezletilých dětí žalobce. Právě především hledisko nejlepšího zájmu dítěte (dětí) nebylo dle názoru soudu ve věci dostatečně zváženo a poměřeno s protichůdným zájmem státu na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Správní orgán nevěnoval nejlepšímu zájmu nezletilých dětí žalobce dostatečnou pozornost, pouze konstatoval, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů a požaduje ochranu práva dítěte na osobní kontakt s oběma rodiči, nestanoví však, že oba rodiče musí žít se svými dětmi v jednom státě, naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečení pravidelného osobního kontaktu. Skutečnost, že oddělení dítěte od jednoho z rodičů je dle Úmluvy o právech dítěte za určitých kvalifikovaných okolností možné, však sama o sobě nemůže znamenat, že předmětné rozhodnutí je přiměřené. Naopak je třeba pečlivě definovat nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce v tomto konkrétním případě, zkoumat, do jaké míry by byl zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce narušen, a poměřovat takovou újmu s veřejným zájmem na ztrátě pobytového oprávnění žalobce. To však správní orgán neučinil.
55. Správní orgán došel k závěru, že zájem na ochraně veřejného pořádku v daném případě převáží nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce, aniž by však, ve světle judikatury ESLP, skutečně učinil středobodem svého uvažování zájem žalobcových nezletilých dětí, přiznal tomuto zájmu rozhodující význam a teprve za takových podmínek usiloval o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi těmito protichůdnými zájmy. Zatížil tak napadené rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost.
56. V dalším se odkazuje na úplné znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č.j. 5 Azs 404/2019-28.
57. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný při posuzování žalobcova případu správně vycházel z toho, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území ke dni 15. 12. 2004; na tom nic nemění ani formulace na str. 8 napadeného rozhodnutí, že „*Cizinec získal povolení*

k trvalému pobytu dne 14.02.2012 za účelem sloučení se svojí bývalou manželkou paní M. K.“.

Rozhodnutí soudu

58. Jelikož žaloba je důvodná, soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
59. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

60. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **15 342 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (9 300 + DPH = 11 253 Kč) a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900 + DPH = 1 089 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) účast na jednání před soudem. V akcesorickém řízení o přiznání odkladného účinku žalobě nebyl žalobce úspěšný, a proto zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku nebyl zahrnut do výše přiznané náhrady nákladů řízení. Jelikož zástupce žalobce je plátcem DPH, byly příslušné částky navýšeny o DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. července 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu